

LBRIS

We know
books

Daniela Vlad

Stele și Aurore

Roman

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2024

Cuprins

Capitolul 1.....	7
Capitolul 2.....	14
Capitolul 3.....	20
Capitolul 4.....	28
Capitolul 5.....	33
Capitolul 6.....	36
Capitolul 7.....	41
Capitolul 8.....	44
Capitolul 9.....	49
Capitolul 11.....	60
Capitolul 12.....	64
Capitolul 13.....	67
Capitolul 14.....	71
Capitolul 16.....	80
Capitolul 17.....	84
Capitolul 18.....	89
Capitolul 19.....	95
Capitolul 20.....	98
Capitolul 21.....	104
Capitolul 22.....	108
Capitolul 23.....	111
Capitolul 24.....	115
Capitolul 25.....	119
Capitolul 26.....	128

Capitolul 27.....	133
Capitolul 28.....	139
Capitolul 29.....	147
Capitolul 30.....	151
Capitolul 31.....	162
Capitolul 32.....	167
Capitolul 33.....	172
Capitolul 34.....	179
Capitolul 35.....	185
Capitolul 36.....	189
Capitolul 37.....	193
Capitolul 38.....	203
Capitolul 39.....	206
Capitolul 40.....	212
Capitolul 41.....	216
Capitolul 42.....	227
Capitolul 43.....	229
Capitolul 44.....	235
Capitolul 45.....	244
Capitolul 46.....	246
Capitolul 47.....	251
Capitolul 48.....	254
Capitolul 49.....	261
Capitolul 50.....	267
Capitolul 51.....	273
Capitolul 52.....	276
Capitolul 53.....	279
Capitolul 54.....	281
Capitolul 55.....	285
Capitolul 56.....	290
Capitolul 57.....	293
Capitolul 58.....	297
Capitolul 59.....	301
Capitolul 60.....	308
Capitolul 61.....	313

Capitolul 62.....	317
Capitolul 63.....	322
Capitolul 64.....	325
Capitolul 65.....	329
Capitolul 66.....	334
Capitolul 67.....	343
Capitolul 68.....	347
Capitolul 69.....	353
Capitolul 70.....	359
Capitolul 71.....	364
Capitolul 72.....	369
Capitolul 73.....	374
Capitolul 74.....	380
Capitolul 75.....	384
Capitolul 76.....	388
Capitolul 77.....	392
Capitolul 78.....	396
Capitolul 79.....	401
Capitolul 80.....	406
Capitolul 81.....	412
Capitolul 82.....	415
Capitolul 83.....	420
Capitolul 84.....	427
Capitolul 85.....	432
Capitolul 86.....	435
Capitolul 87.....	441
Capitolul 88.....	445
Capitolul 89.....	450
Capitolul 91.....	456
Capitolul 92.....	458
Capitolul 93.....	465
Capitolul 94.....	468

Capitolul 1

Era una dintre puținele după amiezi în care avea ce face. Închise cu cheia ușa farmaciei. Se gândi că cel mai bine ar fi să meargă până la Domnica pe jos. Nu de alta, dar bani de taxi nu avea. Puse cheile în geantă, în compartimentul destinat lor, fiind sigură că a doua zi o va răscoli până le va găsi.

Își configură traseul în minte și se hotărî să meargă pe strada paralelă cu malul mării. La primul semafor, așteptând să se facă verde, își aduse aminte că a uitat medicamentele prietenei sale. După ce insistase mai mult ca nicio altă dată să treacă pe la ea, Domnica îi dictase la telefon o listă lungă de buline, așa le zicea ea. Aurora bănuia că este ipohondră, dar Domnica susținuse sus și tare că are rețete pentru toate, „i le va da negreșit”. În timp ce deschidea ușa, se întrebă cum a putut să nu vadă punga pregătită din timp și lăsată pe măsuța de la intare, să-i sară în ochi. Închise iar și scâpă mănunchiul de chei în „peștera” genții sale.

Vântul se înțețise și parcă stătea să plouă. Tot pe jos va merge, cu ultimii ei bani plătitse medicamentele. Mergând, se încurca în poalele pardesiului, iar vântul își făcea de cap, ciufulindu-i părul. Se întunecă dintr-o dată și începu să plouă mocănește. Cu toată moleșeala ploii, ajunse la Domnica udă fleșcă.

Prietena ei o luă la întrebări din pragul ușii, cu o voce ridicată care se confunda cu tunetele de afară:

– Tu ai înnebunit? Pe frigul ăsta, așa umbli? Cu pardesiu? Cine mai poartă în ziua de azi pardesiu, și nu oricând, la sfârșitul lui noiembrie? Vino încoace... Nu, întâi descaltă-te și hai după mine în baie. O să-ți atârni hainele în duș, nu vreau lăcărie în hol. Vino în dormitor, făceam curățenie în dressing. Am obosit, am început de dimineață și o să mă apuce noaptea. Să-ți fac un ceai, de mentă îți fac, ceaiul e foarte bun la răceală. Nuuu, nu urca în dormitor, hai la bucătărie să-ți faci ceaiul.

Domnica nu știa niciodată ce, când și cum servește un lucru unui anumit scop, și apoi nu făcea niciun efort pentru nimeni. Aurora, udă și vânată de frig, luă un prosop din baie și își șterse teameinic părul.

Întrând în bucătărie, începu să caute cutia cu mentă uscată. Domnica se învârtea prin propria-i casă ca și când nu ar fi fost a ei, luându-i ceva timp să găsească o cană, o linguriță și borcanul cu miere. Lămâia se usca de mult în frigider, așa că o lăsa tot acolo.

Aurora puse ibricul cu apă pe plita vitroceramică și în sfârșit spuse:

– Bună seara!

Nu putu să continue că o auzi pe Domnica perorând lucruri deja știute:

– M-a omorât dressing-ul ăsta, dacă ...

Nu o mai asculta, știa ce urmează să se întâmple. Se va căpătui iar cu ceva haine vechi, dar „bune și de firmă”, marea lor valoare fiind dublată de „uite ce bine îți vin”.

Domnica se simțea datoare să aibă grijă de ea în măsura în care ea nu era în stare să aibă grijă de nimeni, poate doar de dressing-ul supradimensionat. Camera fusese gândită ca și camera copilului, dar n-a fost să fie... așa că, dacă nu a putut să umple camera cu viață, s-a reprofilat pe strângerea de relicve textile.

Aurora era singura ei rudă, pierdută în încâlcitura neamurilor; ar fi obosit dacă ar fi încercat să explice cuiva de unde până unde erau rude. Cert este că nu erau rude de sânge. Le

despărteau nouă ani ca vârstă și le apropia doar sexul feminin. Domnica avea treizeci și trei de ani, era înaltă ca o pălugă, cu un cap și un gât mai înaltă decât Aurora, și slabă ca o scobitoare. Azi era blondă, machiată strident, ca de obicei, cu un kilogram de ruj pe buze, mâncat pe alocuri, și cu toate că nu ieșise din casă, avea gene false montate. Erau atât de multe, dese și lungi, că nu puteau fi altfel decât montate. Pe lângă Victor, colosalul ei soț, trecea drept firavă, asta până când începea să vorbească. De fapt, nu vorbea, tuna. Aurora o suspecta că ar avea cei mai mari plămâni din lume, dispuși pe toată lungimea trupului ei, înghesuind doi rinichi mici, mici. Se întreba mereu cum în gâtul acela de lebădă se pot găsi niște corzi vocale care emit mai mulți decibeli decât zgomotul de mult uitatului Concorde.

Domnica, stând în bucătărie pe scaunul din fața musafirei ei, despacheta din vorbe cadouri primite de la Victor, la care nici nu se uitase pentru că el avea gusturi îndoielnice. Desfășura materiale care, dacă nu erau mâncate de molii, erau șifonate și stătut mirositoare, arunca pe jos pulovere ce nu mai avea unde să le poarte, de când în casă era așa cald iar în mașină, și mai și. Azvârlea bluze de mătase naturală al căror imprimeu nu mai era la modă, sfășia rochii în culorile anilor trecuți, acum total nepotrivite, forfecă eșarfe care nu erau Hermès, turtea pălării, flocăia iepurași, nutrii și nurci pe care îi înlocuise cu pufoșenii din petrol, mototolea ponchouri, sfârteca fuste și murseca peruci.

După enumerarea tuturor acțiunilor desfășurate la propriu în dressing, epuizată de aducerea aminte, Domnica spuse:

– Tu ce mai faci?

Și fără să aștepte un răspuns continuă:

– Îți spun eu ce trebuie să faci. Trebuie să te ții de capul lui. Așa partidă mai rar. Tu nu vezi cum te chinuiești singură, nu ieși nicăieri, nu te distrezi, cade casa aia pe tine, îți trebuie o mână de bărbat. Când o să faci un copil? Ești frumoasă, nu-ți mai irosi tinerețe... Mărită-te!

– Mai ai Fernet Branca? Dă-mi și mie puțin. Îmi iau singură, spune-mi de unde, apucă să strecoare două vorbe Aurora.

– Am, jos. Vezi lângă sticla de oțet, unde e acru trebuie să fie și amar. Cum oi putea, Dumnezeuule, să bei așa ceva... Tu n-ai auzit nimic din ce ți-am spus, este? Și începu variațiunile pe aceeași temă.

Aurora era în lumea ei, se gândea că discursul ăsta îl auzise de zeci de ori spus din alte guri. Era un laitmotiv obligatoriu pentru fetele bune de măritat. Luă o gură zdravănă de fernet, mai, mai să se înece cu cubul de gheață din pahar. Ceaiul inutil se răcea pe masă. Știa că este datoare cu o căsătorie, ba chiar ar fi vrut, dar până acum nu se îndrăgostise de nimeni. Știa și ea că Domnica are dreptate. Trăia ca o pustnică, anii de facultate, absența ei din oraș, din cartier o îndepărtaseră de puținele cunoștințe pe care le avea. De vreo două ori pe vară, duminică dimineața își bea cafeaua singură la o terasă în portul Tomis. Colegele de serviciu erau fie prea ocupate cu copiii și casa, fie plecau în fiecare week-end la munte. De fapt, nicio femeie măritată nu și-ar fi dorit-o în preajma soțului ei. Chiar dacă era o prietenă și colegă desăvârșită, nimeni nu ar fi băgat-o în casă, era mult prea frumoasă.

Și totuși nu singurătatea o îngrijora, ci becul de deasupra ușii de la intrare care ar fi trebuit schimbat ca să poată vedea pe unde merge până ajunge în casă. Era nevoie de o scară și de un bărbat. Și toate acestea îi trebuiau și pentru a astupa gaura, ce se căsca sinistră în colțul camerei, în care, până nu demult, intrase burlanul sobei. Scăpase de grija sobelor și se felicita zilnic că fusese în stare să strângă bani să-și „tragă” gaze. Considera că la 24 de ani nu trebuia să-și facă griji cum că ar putea rămâne fată bătrână, deși mare era. Trăia într-o casă veche cu pretenții de casă boierească, acum pe jumătate dărăpănată, pierdută pe un teren de o mie de metri pătrați, moștenită de la părinții ei adoptivi.

În repetate rânduri, Domnica i-a oferit un apartament în blocurile construite de Victor. N-a reușit să o convingă, ea nu avea nevoie de loc de parcare, nu avea nici măcar carnet de conducere, iar mașină își va cumpăra când se va sătura de

mâncat friptură. În boxa de la subsol nu avea murături de depozitat, nici bicicletă de înghesuit, la grădiniță nu trebuia să ducă pe nimeni, pentru magazinele de la parter ar fi avut nevoie de bani, iar în parc, printre câini nu putea să-și plimbe motanul.

– Ai auzit?, tună Domnica apăsându-și mâna cu putere pe umărul ei. Trebuie să nu îl scapi pe ăsta. Auzi tu, regizor, și domnișoara face nazuri. Îți dai seama, covorul roșu va fi la picioarele tale, festivaluri la Cannes, Veneția, Berlin și or mai fi și altele, dar nu le știu eu.

Aurora se abținu să nu izbucnească în râs când auzi cât de cinefilă era Domnica.

– Ai uitat Karlo Vivary.

„Pe ăsta” îl văzuse o singură dată, când din întâmplare era în vizită la ea, iar marele regizor, viitor câștigător de „urși”, „lei” și „palmieri” la festivaluri, dar care abia terminase facultatea, venise să-l roage pe Victor să-l lase să filmeze un cadru, două într-unul din apartamentele construite de el.

Victor, cu subînțeles, îi sugerase că îi dă apartamentul cu figurație în el, arătând către ea.

– Este nepoata mea Aurora.

Regizorul Marius Simion se aplecase vivace și chiar îi sărutase mâna, privind-o pe sub sprâncene.

– Pentru așa o domnișoară frumoasă se poate găsi chiar și un rol. Sunt convins că este talentată.

Aurora zâmbi. Replicile parcă erau rupte din Brigada Diverse. Ar fi vrut să-i ceară amănunte despre talentul necesar, dar se abținu și spuse malițios:

– Talentul meu mă recomandă într-un alt domeniu.

Tânărul clipi cu încetinitorul și aprecie faptul că frumusețea din fața lui s-ar părea că deține creier, simțul umorului și nu are ca vis roluri de primadonă în cinematografie.

Victor o rugă să facă cafea până perfectează ei înțelegerea. Aurora trecu pe lângă ei cu singurul pas pe care îl știa, ademenitor în inconștientă, și se îndreptă către bucătărie. Tânărul nu îi gratulă spatele cu nicio privire și nici nu îi dădu notă la mers.

Cafelele le-a făcut Domnica, iar pe ea a trimis-o să se aranjeze. Nu era nimic de îndreptat, Aurora considera că ochii, nasul, gura erau la locul lor și arătau așa cum trebuie. Ochii chilimbării erau numai privire, buzele cărnoase dacă erau mușcate căpătau culoarea ideală, părul scurt șaten potolit de obicei, ciufulit acum, se întrecea pe el însuși în luciu. De îmbrăcat, era îmbrăcată cum numai ea știa să o facă, adică ascunzând tot. Cine avea răbdare să-și imagineze, ar fi mers foarte departe cu pofta.

Regizorul Marius avea imaginație, și atunci când ea l-a întrebat despre scenariul filmului, el se scuză că mai are o întâlnire de la care nu poate lipsi, dar promite că la o întâlnire viitoare îi va povesti tot. Un număr de telefon ar fi folositor. Cafeaua rămase pe jumătate nebăută. Cam suspectă plecarea lui în grabă.

– Spune, te-a sunat? Să nu îndrăznești să-l refuzi. Așa partidă mai rar.

Aurora nu știa ce părere să aibă vizavi de Marius Simion. Nu avusese suficient timp să-l cântărească. Era înalt, șaten, cu părul ce-ar fi putut trece drept ondulat. Ochi căprui, pătrunzători, așezați sub niște sprâncene atât de frumoase că păreau pensate sau chiar erau. Avea nasul drept, gură cu buze pline ce căpăta masculinitate când își arăta dinții scurți, drepti și albi. Ceea ce îi plăcuse era faptul că nu avea barbă.

Urechile îi erau mici și lipite de cap, palmele rotunde de om gospodar. Pantofii maro aveau o notă interbelică. Dar ceea ce îi plăcuse la nebunie era vocea. I-ar fi plăcut să-l asculte vorbind despre scenariu. Pe de altă parte, eșarfa de la gat i-a displăcut profund. Îi dădea un aer forțat, boem, care nu se potrivea înfățișării generale.

După ce află că trecuseră două zile și nu sunase, Domnica Văleanu începu o lungă tiradă despre „cum își permite, cine e el să te refuze pe tine, e chior, ce este în capul lui?”

Aurora dădu să plece promițând că îi va spune dacă se vor întâlni.

– Stai, nu pleca, am o groază de lucruri pentru tine. Imediat le pun într-o pungă.

Mulțumită că nu trebuie să le probeze și să se prefacă că sunt tot ce își dorea, înfășcă punga și ieși în noapte. Făcu câțiva pași, și vântul îi aduse aminte că bătea chiar și prin buzunarele ei. Se întoarse, sună la poartă, și Dominca ieși fluturând un mănunchi de bancnote și unul de rețete.

– Să nu spui nimic, să nu te gândești să mă refuzi. Ia ceva bani să ai de mâncare.

Îi întinse bancnotele și îi mai puse în mână o pungă.

– Mie îmi sunt mici, nu știu ce a fost în capul lui Victor când le-a luat. Sunt cizme din Italia.

Capitolul 2

Tanti Yvette era într-o pasă bună. Atât de bună încât nu comentă nimic când Stela o salută cu săru' mâna Coana mare, dar nu se putu abține să nu strige pentru a mia oară:

– Mai încet, că o scoți din țâțâni.

Stela iar trântise poarta.

Stătea în curte la umbra caisului, într-un scaun de fier forjat pe care probabil stătuse și mama ei când fusese însărcinată cu ea. Vopseaua vernil abia dacă se mai regăsea printre petele de rugină. Sprijinită cu coatele de masa cu aceeași vârstă ca cea a scaunului, Yvette Stavarache își bea cafeluța zdrăngănindu-și ca de obicei nelipsitele șiraguri de perle. Stela era sigură că dormea și se spăla cu ele la gât. Și nu greșea.

Azi, deși era dimineață, era îmbrăcată într-o rochie bleu jandarm, numai dantele. Îi stătea bine. Părea cu cel puțin cinci ani mai tânără. Sigur o ocolise durerea de genunchi ce nu o lăsa în pace noapte de noapte. Părul lung, sur, era împletit într-o coadă sighinașă, încât spre sfârșit devenea inexistentă. În picioare avea ciorapi negri din bumbac mercelizat care se potriveau ca nuca în perete cu eleganța extravagantă a rochiei. Era încălțată cu papuci din catifea roz bănuț în aceeași culoare și la fel de tociți ca și perna fugită pe jumătate de sub fundul ei.

– N-ai o țigară?, o întrebă pe Stela și precaută, îndepărtă un caiet de ceașca de cafea băgând un stilou într-unul din buzunarele rochiei, numai de ea știut.

Stela nu fuma, dar cumpăra țigări ori de câte ori venea la Coana mare să ceară bani cu împrumut. Scoase din buzunarul capotului de stambă un pachet de Snagov.

Yvette, la cei 82 de ani, avea o minte brici. Își dădu imediat seama că suma de bani cu care trebuia să cotizeze pentru un pachet întreg de țigări va fi mare. Dar avea de unde să dea, moștenise o casă de la o mătușă pe care o vânduse cu un preț exorbitant. Primea o pensie mare de pe urma răposatului soț, fost general de aviație, iar fiică-sa, fată bătrână la 45 de ani, era grefier la procuratură, cu salariu mare, că avea vechime.

Cheltuielile casei erau minime, mâncau ca două vrăbiuțe, ascultau programele radiofonice la difuzor pe întuneric, la televizor se uitau tot în beznă, foarte rar, dar nu uitau să-l șteargă de praf zilnic. Fumau doar când primeau sau cereau țigări.

Yvonne se îmbrăca cu ce rămăsese bun din impresionanta garderobă avută de mama sa. Adăuga un volan, cosea o panglică, inventa un jabou, trăgea un tighel și rochia se transforma într-una la modă. Avea un fel anume de a purta hainele și o postură corectă. O frumusețe nevalorificată din cauza mofturilor, făcute în fața unei cohorte de pretendenți.

Luxul suprem erau cafeaua pe care o beau împreună și pralinele pe care le ascundeau una de alta.

– Să te aud, spuse bătrâna, în timp ce desfăcea hulpav pachetul de țigări.

– Cinci sute de lei.

– Dumnezeu, ce sumă. E aproape cât chenzina fie-mii. Ce faci cu atâta amar de bani?

Îi plăcea la nebunie să știe pe ce dă tineretul din ziua de azi banii, i se părea că în felul acesta intra și ea în actualitate, trăiește în prezent, conectată la dorințele și nevoile tinerei generații.

– Tanti Yvette, îți spun, dar te rog nu îi spune mamei. Am văzut la consignație o casetă mare cât cutia în care ții matala cele două perechi de pantofi cu care ai dansat pe la baluri. Nici nu știu cum să ți-o descriu. Vânzătoarea zice că e cu argint și sedef

sau abanos sau fildeș, habar nu avea, dar sigur piciorușele sunt din bronz. O minune, o visez noaptea, simt că mor dacă nu o cumpăr. Și mi-a zis să mă grăbesc că o să se dea repede. E veche, cred, de cinci zeci de ani.

Pentru Stela cinci zeci de ani însemna o veșnicie, pentru Yvette era o dată recentă.

– Și ce faci tu, Stela, cu ea? La ce îți trebuie? De ce vrei să arunci bani pe fereastra?

– Dacă vreodată o să am bijuterii, acolo le voi ține. Are și cheiță.

Yvette o știa de mică pe Stela, și nu o surprinse deloc răspunsul. Îi plăcuse dintotdeauna. Taică-su croitor, maică-sa casnică, nu prea aveau ce să o învețe, dar o crescuseră curată, bine mâncată, respectoasă și avuseseră grijă să învețe bine. Era deșteaptă, curioasă și avea o imaginație atât de bogată, încât părea ciudată. Cât a fost la școala primară o găsea stând la malul mării pe o piatră acoperită de alge cu coatele pe genunchi și cu obraji în palme. De curiozitate, o întrebă ce face. Răspunsurile erau diverse și ieșite din comun.

– Călăresc un inorog, stau de vorbă cu o nimfă, sap o groapă să găsesc buricul pământului, croșetez mileuri, pipăi o stea, repet lecția la istorie, mă fugărește un indian, culeg mușețel, mângâi un tigr, vizitez străinătatea.

Universul ei era vast, suprapopulat și greu de înțeles pentru alții. Toate ciudățeniile ei erau iertate când la sfârșitul fiecărui an școlar venea acasă cu premiul întâi cu coroniță și cu un braț de cărți. Coronița făcută din flori naturale se usca lent și se umplea de praf într-un cui din bucătărie, până când era înlocuită anul următor de alta.

Până a terminat liceul, citise toată biblioteca coanei mari. Începuse cu Biblia și terminase cu răsfoirea Larrous-urilor hărănite de multe dați ce au fost consultate.

Nu a vrut să se ducă la facultate, ideea ei fixă era să facă ceva ce îi va place, se va hotărî ea mai încolo.

Se angajă la Integrata de lână. Ce putea să fie mai potrivit pentru o femeie decât să țeară valuri interminabile din pânză.

Maică-sa se văita în fiecare dimineață când o vedea plecând la serviciu:

– De ce mamă nu dai tu la facultate? Păcat de capul ăla al tău deștept, ai fi prima din neam cu multă carte. N-avem bani, dar îl pun pe taică-tu să se împrumute la Casa de ajutor reciproc. Du-te la facultatea de țesut, dacă asta îți place. Întoarce-te ingineră, mamă.

Undeva, în adâncul sufletul ei, știa că nu voia să plece la facultate la București ca să nu își lase singuri părinții fără bani, dar cu cheltuieli suplimentare pentru întreținerea ei. Mâncaseră destul mâncare de cartofi pentru ca ea să aibă pantofi noi și uniformă când începea școala.

Stela își vedea mai departe de munca subapreciată. Maică-sa nu auzise de Penelopa, probabil de aceea nu se lăuda cu ea. Niciodată nu îi ajungea salariu. Își răsfăța părinții.

În ziua de salariu cumpăra de la Alimentara toate lucrurile după care tânjiseră părinții ei, dar nu aveau cu ce cumpăra. Unt, smântână, cârnați patricieni, mușchi Montana, cașcaval Dobrogea, măsline, brânza Homorod, pâine împletita, ciocolată amăruie, bomboane Vinga și vermut Mamaia, special pentru mama, iar pentru taică-su câteva sticle de vin Murfatlar, cu corăbioară pe etichetă. Risipea banii pe haine, pe croitorese. Destul purtase paltoane făcute din paltoanele maică-sii date la întors. Pantofii erau Guban sau Antilopa, îi făceau piciorul de căprioară. Ce mai, Stelei îi plăcea să trăiască bine și era fericită dacă îi făcea și pe alții fericiți.

Bătrâna, cu gândul la bijuteriile ei confiscate în anii '50 de comuniști, se uita nostalgic la Stela, urându-i în gând să-și poată cumpăra toate giuvaerele din lume și să le poată lăsa moștenire copiilor ei:

– Îți dau, dar vreau să mă ajuți la ceva.

Stela se și văzu cu o basma în cap și cu o matură în mână făcând menajul coanei mari. Deja o încurcau covoarele persane grele și prăfoase.

– Vreau să vij în fiecare după amiaza la mine.